

Елисавета Багряна

Бъдник

1

РАЗТВОРИ СЕ пак, сърце замряло,
като цвят, разцъфнал в късна есен...
Мъката, що в тебе се е сбрала,
може би ще стане малка песен.

Малка, светла коледарска песен,
дето хлопа с блага вест на прага
и затопля погледа унесен,
и на устните усмивка слага.

Може би поне една-едничка
ще смири тя несмирима рана.
И тогава ще забравиш всичко,
и самичко ти ще бъдеш сгряно.

2

ДУШАТА НЕ СЕ УМОРЯВА да вярва и чака.
Макар приневолен и приживе сам се оплакал,
макар от безумства, и чужди и свои, сломен –
ти чудо не смееш да молиш от бъдния ден,

– народе мой, с малките, пръснати къщици бели,
затрупани в сняг и от старост се доземи свели,
народе мой, с тежките стъпки и груби ръце,
с навъсено чело и тъмно от грижи лице,

през тази нощ, челяд събрал на вечеря оскъдна,
запалили в огнището пак обичайния бъдник,
кадиш ти из къщи – трапезата, одъра бял
и хляба в нощвите, що сам си и жънал, и сял...

И нека те бурите брулят и в шемет уплитат,
от тях ще излезеш ти още по-твърд и изпитан.
Спокойно вратата на бъдния ден отвори –
на свода звездата ти утринна вече гори!

3

НАКЪДЕТО очи да обърнеш,
все това е небе притъмняло,
все това – неизбродното стърнище –
и над него виелица бяла.

Под сукмана си беден, одърпан
зъзнеш ти, мъченица-жена,
изпод черната вързана кърпа
капят сълзи една по една.

Ще намериш ли нейде защита?
Кой ще вдигне ръката си пръв?
Аз не знам, но аз знам, че преситена,
и земята не ще вече кръв...

А когато отмине бедата
и повдигнеш ти бодро глава,
ще запечат след тебе стадата
и узрелите златни нивя.

И ще види светът тази млада
тази румено здрава жена,
за която приготвил бе кладата –
твоя лик – моя родна страна!

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11718>]